

Стреш Анастасія Анатоліївна

Народилася 22 травня 1998 року в місті Славутичі. Навчається у 7-му класі загальноосвітньої школи № 1. З десяти років займається літературною творчістю. Любить танці.

Життєвий досвід Олени Карпівни

Я нещодавно розмовляла з людиною, яка пережила війну та голодомор. Напевно сучасній молоді це буде не цікаво, але я все-таки розповім.

У 1916 році народилася Олена Карпівна. Вона була маленькою дівчинкою, яка росла в селі Михайлівка на Вінниччині. Олена допомагала батькам, росла в турботі і любові близьких. Коли Оленці було приблизно 14 років, почав формуватись колгосп. З однієї сторони, ніщо не загрожувало, а з іншої — було погано. Гарно те, що люди могли працювати і отримувати зарплатню. А погано те, що «кулаки» (так люди називали бандитів) палили трактори, колгоспи. Селяни зверталися до міліції, а вона розшукувала бандитів, саджала до в'язниці, відправляла в заслання. Десь в 15-16 років Олена пішла працювати в колгосп. Працювала у ланці на буряках.

22 червня, коли ясно світило сонце та безтурботно щебетали птахи, на фоні цієї чудової картини з'явилися німці. Це було тоді, коли Олені Карпівні виповнилося 24 роки. Фашисти посадили людей разом з Оленою на підводи. Олена Карпівна вже розуміла, що їх везуть до Німеччини і там залишать назавжди. На її очах спалили село, в якому вона жила і працювала.

А перед війною, в 1933 році, Олену Карпівну потряс ще й голодомор. Вижити в ті скрутні часи було дуже тяжко. Коли люди гинули від голоду, держава їла, що хотіла. Бідні люди їли кору дерев, дубові жолуді, корінці й таке подібне. Батько й мати Олени Карпівни померли під час голодомору. Олена залишилася одна. Люди рятувались, як могли. З лободи робили млинці, з кропиви — борщ, їли гнилу картоплю. Від того, що не було чого їсти, люди хворіли та гинули від тифу.

Після закінчення війни Олена повернулася з Німеччини до села, яке почали відбудовувати.

Олена Карпівна живе й досі. Зараз їй 93 роки. Вона має сина й дочку. Чоловік її помер в 2006 році.

Ось так і виходили з того скрутного часу. Зараз не треба одразу кричати, а просто сісти і все гарно обдумати. І спробувати хоча б частково виходити з скрутного положення, як раніше.